

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **J. F.**, zast. JUDr. Vilémem Kaprálem, advokátem, se sídlem Údolní 61, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2013, č. j. 29 A 49/2013 – 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 3.400 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce podal dne 9. 9. 2013 u Krajského soudu v Brně žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu, kterého se měla žalovaná dopustit tím, že mu dne 25. 8. 2013 zabránila v jízdě odtažením vozidla s odkazem na § 118a odst. 1 písm. i) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).

[2] Žalobce dále zmínil, že na základě provedené silniční kontroly na ulici Olomoucká 45 v Brně dospěla žalovaná k závěru, že žalobce je podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a současně pojala důvodné podezření, že se bude vyhýbat projednání věci v přestupkovém řízení. Zmínil rovněž, že motorové vozidlo tovární značky Škoda Fabia, VIN: X s registrační značkou X, které bylo na příkaz žalovaného odtazeno, je stále zadržováno a to na adrese Porážka 2, Brno.

[3] Podle žalobce nebyl splněn zákonný požadavek „důvodného podezření z vyhýbání se přestupkovému řízení“ vyplývající z 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu. Žalobce žalované vytknul, že mu nesdělila, na základě jakých skutečností pojali zasahující policisté ono důvodné podezření. V této souvislosti žalobce uvedl, že institut peněžitých kaucí pro řidiče byl do českého právního řádu vtělen zejména jako reakce na faktickou nepostižitelnost protiprávního jednání cizích státních příslušníků na pozemních komunikacích České republiky, která byla způsobena neexistencí extradice v přestupkových věcech. Žalobce je však občanem České republiky, má trvalé bydliště na adrese O. 45, B., tedy přímo v místě, kde proběhl předmětný zásah. Možnost žalobce vyhýbat se doručení obsílek správního orgánu (žalované) přitom vylučuje institut fikce doručení upravený v § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Ustanovení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zase dává správnímu orgánu oprávnění projednat věc bez přítomnosti obviněného v případě, že se odmítne dostavit k ústnímu jednání nebo se nedostaví bez náležité omluvy. Žalobce upozornil na skutečnost, že se nikdy dříve správnímu řízení nevyhýbal, v kartě řidiče má evidován jeden dopravní přestupek ze dne 25. 2. 2009, který byl projednán v blokovém řízení. Odmítnutí podepsání listiny o zadržení řidičského průkazu, mu nelze v žádném případě přičítat k tíži. Takovým jednáním neporušil žádné zákonné ustanovení, nýbrž pouze využil svého práva jako podezřelého ze spáchání přestupku. Toto jednání tak nemůže automaticky zakládat podezření z vyhýbání se následnému přestupkovému řízení.

[4] Žalobce dále namítal, že žalovaná ve všech písemnostech opomněla podrobněji popsat průběh předmětné silniční kontroly a uvedl, že tento případ je skutkově podobný věci projednané Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 As 130/2011. Žalobce byl příslušníky policie legitimován v ranních hodinách v místě svého bydliště, aniž by v daném okamžiku, nebo v momentě bezprostředně předcházejícím vůbec řídil motorové vozidlo. Proto se na něj nemohla vztahovat povinnost podrobit se výzvě podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, což logicky vylučuje odpovědnost za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona. Z tohoto důvodu žalobce odmítl podepsat listinu Potvrzení o zadržení řidičského průkazu.

[5] Žalobce vyjádřil přesvědčení, že neexistuje žádná objektivní skutečnost, která by byla způsobila vyvolat důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení. Navíc žalovaná ve vztahu k takovým skutečnostem žalobci nic nesdělila, pouze ho bez dalšího vyzvala k zaplacení částky v maximální zákonné výši, tj. 50.000 Kč. Poté, co žalobce touto částkou nedisponoval, přistoupila žalovaná k odtahování žalobcova vozidla.

[6] S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud vyslovil, že zabránění v jízdě žalobci odtahem předmětného vozidla bylo nezákonné a zakázal žalované, aby

pokračování

zadržováním tohoto motorového vozidla nadále pokračovala v porušení práv žalobce. Žalobce se rovněž domáhal, aby krajský soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, a to do tří dnů od právní moci k rukám jeho právního zástupce. Dále navrhl, aby krajský soud vydal předběžné opatření, kterým žalované uloží vydat předmětné motorové vozidlo zpět žalobci a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

[7] Krajský soud v Brně výrokem III. usnesení ze dne 17. 10. 2013, č. j. 29 A 49/2013 – 41 návrh žalobce na vydání předběžného opatření zamítl.

[8] Rozsudkem ze dne 12. 12. 2013, č. j. 29 A 49/2013 – 70, krajský soud rozhodl, že zásah žalované spočívající v zabránění žalobci v jízdě odtahem motorového vozidla tovární značky Škoda Fabia, VIN: X, registrační značky X, realizovaný dne 25. 8. 2013 na ulici Olomoucká v Brně, byl nezákonný, zakázal žalované, aby pokračovala v zadržování motorového vozidla tovární značky Škoda Fabia, VIN: X, registrační značky X, a přikázal jí, aby obnovila stav před zásahem. Krajský soud dále rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.400 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Viléma Kaprála do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[9] Krajský soud v první řadě poukázal na relevantní právní úpravu a konstatoval, že policie je dle § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu oprávněna zabránit řidiči v jízdě za kumulativního splnění tří podmínek: 1) řidič je podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, 2) existuje důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení a 3) nesložil kauci uloženou mu dle § 125a zákona o silničním provozu. Byť o tom zákon výslovně nehovoří [na rozdíl od případů zadržení řidičského průkazu (§ 118b odst. 3 zákona o silničním provozu) či převzetí kauce (§ 125a odst. 3 téhož zákona)], je policie povinna dotčeného řidiče poučit o důsledku zabránění v jízdě a podmínkách pro uvolnění vozidla a vystavit mu písemné potvrzení o zabránění v jízdě. V písemném potvrzení musí být uveden konkrétní důvod zabránění řidiči v jízdě, a to nejen označením aplikovaných ustanovení zákona, ale též stručným uvedením skutečností prokazujících splnění zákonných podmínek pro tento postup. Z § 11 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, pak plyne, že policie musí i při postupu dle § 118a zákona o silničním provozu pečlivě zvažovat, zda přijaté opatření odpovídá okolnostem, a zda přijetí mírnějšího opatření (použití technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla před jeho odtahem) není pro naplnění cíle dostačující [viz zejména § 11 písm. c) zákona o Policii České republiky].

[10] Krajský soud shledal, že první dvě shora uvedené podmínky byly splněny, přičemž konstatoval, že žalobce nenabídl žádné důkazy pro své tvrzení, že byl policisty legitimován v místě svého bydliště, aniž by v tom momentě nebo v době tomuto momentu bezprostředně předcházejícím vůbec řídil motorové vozidlo. Krajský soud proto vycházel z listin předložených žalovanou (zejména z úředního záznamu obvodního oddělení policie Brno-Komárov ze dne 25. 8. 2013, č. j. KRPB-208165-1/PŘ-2013-060216), z nichž plyne, že žalobce před zastavením vozidla na pokyn policejní hlídky toto vozidlo řídil. Ani z audiovizuálního záznamu není patrné, že by žalobce nebyl policií zastaven při řízení vozidla. Naopak je zaznamenáno, jak žalobce uvedl, že „[...]celá ulice se na mě tady dívá, jak čtyři policisti mě vyslýchají z toho, že jsem zastavil před svým domem [...]“. V této souvislosti

krajský soud zmínil, že žalobce v replice ze dne 10. 12. 2013, jakož i při jednání od této argumentační linie ustoupil.

[11] Naopak poslední podmínku, tedy existenci *důvodného podezření, že se řidič (žalobce) bude vyhýbat přestupkovému řízení*, shledal krajský soud nesplněnou. Krajský soud v první řadě uvedl, že účelem institutu kaucí a s tím případně souvisejícího zabránění v jízdě, je především předcházení procesní nedosažitelnosti osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Důvody, které vedly policistu k výběru kaucí, resp. k zabránění řidiči v jízdě, musí být řidiči sděleny a řádně (tj. dostatečně konkrétně, byť třeba i stručně) uvedeny na příslušném potvrzení. To samozřejmě platí i pro závěr o podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, a to tím spíše, že podle zákona musí být takové podezření důvodné. V této souvislosti krajský soud zmínil, že důvody, na jejichž základě může policista k takovému závěru dospět, jsou jistě rozmanité, byť jejich základní typologie bude spíše užší. Bude se tak jednat zejména o případy, kdy bude řidičem osoba, která nemá na území České republiky trvalé bydliště nebo má nahlášen trvalý pobyt na obecním úřadě, popř. osoba, která se již v minulosti přestupkovému řízení vyhýbala. Stejně tak by mohla být dostačující rovněž situace, kdy řidiči hrozí za oznamovaný přestupek zákaz řízení či jiná citelná sankce (např. vyšší peněžitá pokuta). Naopak zcela nedostatečné bude pouhé uvedení závěru, že policista nabyl podezření, že dotčená osoba se bude vyhýbat správnímu řízení.

[12] V posuzované věci nejsou podle krajského soudu konkrétní důvody, pro něž policisté dospěli k názoru o existenci podezření, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení, na listinách dostupných od počátku žalobci vůbec uvedeny. V příkazu k zabránění v jízdě otažením vozidla ze dne 25. 8. 2013 je v tomto ohledu pouze učiněna poznámka, že řidiči byla uložena kauce ve výši 50.000 Kč. V souvisejícím poučení z téhož dne pak je jen obecně konstatováno, že orgán policie rozhodl o otažení vozidla též vzhledem k důvodnému podezření, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení. Také listiny, přístupné žalobci až posléze, tj. úřední záznam obvodního oddělení Brno-Komárov ze dne 25. 8. 2013 a oznámení přestupku ze dne 27. 8. 2013 v tomto směru ničeho neobsahují.

[13] Pouze v úředním záznamu sepsaném dne 25. 8. 2013 policisty dopravního inspektorátu jsou jisté důvody týkající se podezření, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení, uvedeny („z jeho odmítavého chování bylo zřejmé, že výše jmenovaný učiní kroky, aby nedostal své zákonné povinnosti, s hlídkami nespolupracoval, jeho chování bylo arogantní a postoj k celé věci silně zlehčující“). Krajský soud konstatoval, že i pokud by připustil, že postačí předmětné důvody uvést v pouhém úředním záznamu, byly by důvody uvedené v tomto úředním záznamu jednotlivě i ve svém souhrnu zjevně nedostatečné. Arogantní, přezíravé, agresivní nebo neslušné chování vůči policistům samozřejmě nelze akceptovat. Takové jednání však nemá bez uvedení dalších či bližších okolností žádnou spojitost se závěrem o podezření z vyhýbání se přestupkovému řízení. K tvrzené nespolupráci žalobce s hlídkami policie, krajský soud uvedl, že osoba podezřelá z přestupku je s policií povinna spolupracovat jen do jisté míry, dané např. zákazem sebeobviňování. Samo odmítnutí výzvy policie k podrobení se vyšetření ohledně ovlivnění alkoholem nebo jinou návykovou látkou je sankcionováno jako přestupek a nelze s ním

pokračování

tak automaticky spojovat podezření z vyhýbání se přestupkovému řízení. Relevantními důvody tak budou takové, které budou nasvědčovat budoucí nedosažitelnosti řidiče pro účely přestupkového řízení, nikoli bez dalšího samo jednání tohoto řidiče při policejní kontrole. V této souvislosti krajský soud poukázal na skutečnost, že žalobce má trvalý pobyt na území České republiky, a též prokázal, že se dříve nevyhýbal projednání přestupku (viz výpis z evidenční karty řidiče; v níž má žalobce evidován jediný přestupek ze dne 25. 2. 2009, který byl projednán v blokovém řízení).

[14] Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, v níž vyjádřila přesvědčení, že listina (příkaz k zabránění v jízdě odtahením vozidla), která byla podrobena hodnocení krajského soudu, neobsahuje žádné mlhavé a neodůvodněné podezření, ale v rámci konkrétní situace srozumitelně vymezuje, jaké jednání bude následovat. V této souvislosti stěžovatelka zdůraznila, že § 118a zákona o silničním provozu, který upravuje institut zabránění řidiči v jízdě, výslovně neukládá policii povinnost vystavit řidiči písemné potvrzení o zabránění v jízdě a poučit jej o důsledku zabránění v jízdě, jak ostatně konstatoval i krajský soud. Žalované není zřejmé, na základě jakého ustanovení právního předpisu dospěl krajský soud k závěru, že v písemném potvrzení musí být uvedeny konkrétní důvody vzniku podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, když policie nemá zákonem uloženou povinnost vystavit samotné potvrzení. Podle stěžovatelky úkon policisty spočívající ve vydání příkazu k zabránění v jízdě odtahením vozidla není rozhodnutím ve smyslu § 67 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Listina osvědčující okolnosti tohoto úkonu (příkaz k zabránění v jízdě odtahením vozidla) proto nemusí splňovat náležitosti rozhodnutí, mezi které patří mimo jiné i odůvodnění. Ustanovení § 118a zákona o silničním provozu dává policistovi možnost využít diskrečního oprávnění k zabránění v jízdě v případě naplnění zákonem požadovaných podmínek.

[15] Rozhodující tak podle stěžovatelky je, zda byly požadované podmínky objektivně naplněny, nikoli však to, zda byly konkrétní důvody vzniku důvodného podezření uvedeny v listině, která dokládá průběh tohoto úkonu. V posuzované věci byly podmínky podle § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu podle názoru stěžovatelky naplněny, což lze prokázat a není tak možné tento úkon označit za nezákonný, bez ohledu na to, zda konkrétní důvody vzniku podezření, že se řidič bude vyhýbat správnímu řízení, byly nebo nebyly zaznamenány v příkazu k zabránění v jízdě odtahením vozidla, příp. v příslušném poučení. V této souvislosti stěžovatelka poukázala na skutečnost, že § 118a odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu zakotvuje oprávnění k zabránění řidiči v jízdě již jen z toho důvodu, že se řidič přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem (což je i případ žalobce), přičemž v tomto případě splnění žádných dalších podmínek zákon o silničním provozu nevyžaduje.

[16] Stěžovatelka se neztotožnila se závěrem krajského soudu, že konkrétní důvody vedoucí policistu k podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, nebyly v příslušné listině uvedeny. Poukázala na skutečnost, že v příkazu k zabránění v jízdě odtahením vozidla je mimo jiné uvedeno že „dne 25. 8. 2013 v 03:45 hod., v Brně na ul. Olomoucká 45 řídil výše uvedený řidič uvedené mot. vozidlo. Řidič se na výzvu příslušníka

PČR odmítl podrobit dechové zkoušce přístrojem Dräger. Následně se na výzvu příslušníka PČR řidič odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve. Odmítnutí řidiče podrobit se vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem (příp. jinou návykovou látkou), je skutečnost, která sama o sobě vyvolává důvodné podezření, že se řidič bude následně přestupkovému řízení vyhýbat. Výsledek tohoto vyšetření slouží nejen ke zjištění, zda dotyčná osoba je či není pod vlivem alkoholu v době řízení vozidla, ale v případě pozitivního zjištění je v následném přestupkovém, případně trestním řízení zásadním důkazním prostředkem, prokazujícím zavinění přestupku nebo trestného činu. Podrobit se na výzvu policisty tomuto vyšetření je povinností řidiče, která je mu uložena ustanoveními § 5 odst. 1 písm. f) a g) zákona o silničním provozu. Jednání spočívajícím v odmítnutí splnění této zákonem uložené povinnosti řidič jednoznačně maří řádné objasnění věci. Bez výsledku takového vyšetření chybí v předmětném přestupkovém či trestním řízení zásadní důkaz prokazující množství alkoholu v krvi řidiče. Jestliže se tedy řidič odmítne podrobit tomuto vyšetření, vyvolává jeho jednání důvodné podezření, že i v následném přestupkovém či trestním řízení bude jeho jednání směřovat ke zmaření řádného objasnění a projednání věci, například tím, že nebude přebírat písemnosti správního orgánu a nedostaví se k projednání věci.

[17] Argumentaci krajského soudu, že samo odmítnutí výzvy policie k podrobení se vyšetření ohledně ovlivnění alkoholem nebo jinou návykovou látkou je sankcionováno jako přestupek a nelze s ním tak automaticky spojovat podezření z vyhýbání se přestupkovému řízení je tak podle stěžovatelky nelogická a nepodložená. Na rozdíl od odmítnutí podepsání listiny „potvrzení o zadržení řidičského průkazu“, kdy taková povinnost není stanovena žádným právním předpisem, nelze odmítnutí podrobit se vyšetření v žádném případě vykládat jako využití jakéhosi práva řidiče jako podezřelého ze spáchání přestupku. Naopak, jestliže řidič úmyslně odmítá plnit své zákonem uložené povinnosti již v době probíhající silniční kontroly, vyvolává jeho jednání jednoznačně důvodné podezření, že své zákonné povinnosti nebude plnit ani v návazně zahájeném správním řízení. Skutečnost, že je toto jednání sankcionováno jako přestupek, pouze dokládá význam této povinnosti ve vztahu k bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích a v žádném případě nemůže takováto okolnost sama o sobě vylučovat vznik podezření z vyhýbání se přestupkovému řízení. Podle stěžovatelky je naopak toto podezření v takovém případě zjevně odůvodněné a zcela na místě. Absenci nástroje k donucení splnění zákonné povinnosti podrobit se vyšetření na alkohol nelze podle stěžovatelky vykládat jako realizaci práva či oprávnění řidiče. Takovéto jednání je jednoznačně protizákonné a směřuje ke zmaření řádného objasnění věci a jako takové je samo o sobě způsobilé vyvolat důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat správnímu řízení, obzvláště jestliže tomu nasvědčují další okolnosti, jako jeho chování atd.

[18] Stěžovatelka dále uvedla, že velký počet správních řízení, který je ukončen zastavením řízení z důvodu prekluze roční lhůty k projednání přestupku podle § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je dostatečným důkazem toho, že české občanství a trvalé bydliště podezřelého na území České republiky nejsou zárukou, že bude přestupek řádně projednán. To platí tím více, jestliže za přestupek hrozí podezřelému zákaz činnosti nebo vysoká peněžitá sankce. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu ostatně vyplývá, že pouhou existencí hrozby zákazu řízení či jiné citelné sankce považuje samotný krajský

pokračování

soud za dostačující důvod k tomu, aby na jejich základě dospěl policista k závěru o důvodném podezření, že se řidič bude přestupkovému řízení vyhýbat.

[19] K argumentaci žalobce, že se nikdy dříve správnímu řízení nevyhýbal, stěžovatelka uvedla, že policista, který zvažuje aplikaci oprávnění podle § 118a zákona o silničním provozu, má v dané situaci v rámci správního uvážení k dispozici pouze informace dostupné v čase a místě probíhající kontroly. Skutečnost, zda se žalobce v minulosti vyhýbal nebo nevyhýbal správnímu řízení, nebyl policista v době předmětné silniční kontroly, tedy kolem 4. hodiny ranní, reálně schopen zjistit či ověřit. Jediný záznam v žalobcově evidenční kartě řidiče o spáchaném přestupku podle stěžovatelky nijak neprokazuje okolnost, že se v minulosti správnímu řízení nevyhýbal. Naopak, pokud by proti němu správní řízení vedeno bylo a nebylo ukončeno meritorním rozhodnutím proto, že by se žalobce správnímu řízení vyhýbal, nebude v evidenční kartě řidiče o takovém přestupku existovat žádný záznam. Evidenční karta řidiče bez záznamu tak může být paradoxně důsledkem toho, že se podezřelý řidič přestupkovému řízení „úspěšně“ vyhýbal.

[20] Závěrem stěžovatelka zdůraznila, že právní povaha úkonu spočívajícího v zabránění řidiči v jízdě použitím technického prostředku nebo odtahením vozidla byla již v minulosti předmětem rozhodovací činnosti soudů a to se závěrem odlišným od naříkaného rozsudku krajského soudu, že tento úkon z procesního hlediska není rozhodnutím, proti němuž by vůbec bylo možné domáhat se ochrany postupem podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Takovýto závěr dovodil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 3. 5. 2005, č. j. 11 Ca 188/2004 – 56. Tento závěr byl potvrzen nejen Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 15. 11. 2005, sp. zn. 8 Aps 1/2005 ale i Ústavním soudem v nálezu ze dne 30. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 130/06. V rozsudku ze dne 4. 11. 2009, č. j. 6 As 34/2009 – 33 pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že akt veřejné moci označený jako příkaz k zabránění v jízdě přiložením technické uzávěry na vozidlo nebo odtahením vozidla nelze považovat za rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti a nelze tedy proti němu podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud zde rovněž konstatoval, že tento akt nebyl vydán ve správním řízení, nýbrž že se jedná o výsledek neformální (faktické) činnosti žalovaného vyplývající z pravomocí svěřených mu zákonem a dále uvedl, že posláním příkazu k zabránění v jízdě bylo pouze písemně tento postup a další relevantní okolnosti zachytit a osvědčit průběh události.

[21] S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v návaznosti rozhodl o nákladech řízení.

[22] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jádrem argumentace stěžovatelky je tvrzení, že podezření ze spáchaní přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu samo o sobě vyvolává důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat projednání věci v řízení o přestupku. S takovým závěrem se však žalobce neztotožňuje. Stěžovatelka totiž při předmětné silniční kontrole žalobci nesdělila ve vztahu ke skutečnostem zakládajícím vznik důvodného podezření z vyhýbání se přestupkovému řízení vůbec nic. Výše uvedené se ani nepokoušela v řízení před krajským soudem vyvrátit. Žádné relevantní skutečnosti nejsou zaznamenány ani v příkazu k zabránění v jízdě ze dne

25. 8. 2013, v úředním záznamu ze dne 25. 8. 2013 a v oznámení přestupku ze dne 27. 8. 2013. Toliko v úředním záznamu dopravního inspektorátu ze dne 25. 8. 2013 je zmínka o arogantním chování žalobce a jeho nespolupráci s příslušníky Policie ČR. Ze shora uvedených listin je podle žalobce zřejmé, že zasahující policisté nedisponovali žádnou skutečností, která by důvodné podezření mohla založit.

[23] Žalobce dále uvedl, že stěžovatelka se snaží nezákonný postup policistů obhájit tím, že u přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je toto podezření dáno vždy a policisté tak ani nemuseli vznik důvodného podezření jakkoliv specifikovat. S tímto závěrem však žalobce nesouhlasí, neboť pokud by výše uvedené bylo záměrem zákonodárce, konkrétně u přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, pak by jistě stanovil výjimku a uložení kauce či odtah vozidla by podmínil toliko podezřením ze spáchání tohoto přestupku. Závěrem žalobce zmínil, že uložení kauce, resp. odtah vozidla a jeho následné zadržování je citelným zásahem do práva vlastnického, jehož ochranu garantuje čl. 11 Listiny základních práv a svobod a musí mu tak předcházet transparentní postup, v rámci něhož bude zvažováno jak splnění zákonných předpokladů, tak i vhodnost a proporcionalita takového zásahu. To se však v posuzované věci nestalo. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a uložil stěžovateli povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[24] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[25] Stěžovatelka se v kasační stížnosti dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[26] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[27] Kasační stížnost není důvodná.

[28] Podle § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni, kdy bylo stěžovatelkou zabráněno žalobci v jízdě odtahem vozidla, *policista může při*

pokračování

dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích přikázat řidiči motorového vozidla jízdu na nejbližší, z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, vhodné místo k odstavení vozidla a zabránit mu v jízdě použitím technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla (dále jen "technický prostředek") nebo odtazením vozidla, jestliže řidič je podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení a nesložil kauci jako záruku, že se dostaví ke správnímu orgánu k projednání přestupku.

[29] Podle § 125a odst. 1 věty první zákona o silničním provozu, policista je oprávněn vybrat od řidiče motorového vozidla podezřelého ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, u kterého je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, kauci od 5.000 Kč do 50.000 Kč, nejvýše však do výše hrozící peněžní sankce za spáchaný přestupek.

[30] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení otázky, zda stěžovatelka v posuzované věci postupovala v souladu s § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu.

[31] Nejvyšší správní soud předepisuje, že ze shora citovaného ustanovení § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu vyplývají tři podmínky, za jejichž kumulativního splnění je policie oprávněna zabránit řidiči v jízdě: 1) řidič je podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, 2) existuje důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení a 3) nesložil kauci uloženou mu dle § 125a zákona o silničním provozu. Na tyto podmínky ostatně případně poukázal již krajský soud.

[32] Stěžovatelka v kasační stížnosti v první řadě vyjádřila přesvědčení, že příkaz k zabránění v jízdě odtazením vozidla vydaný v posuzované věci neobsahuje mlhavé a neodůvodněné podezření, ale v rámci konkrétní situace srozumitelně vymezuje, jaké jednání bude následovat. Dále se neztotožnila se závěrem krajského soudu, že konkrétní důvody vedoucí policistu k podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, nebyly na listinách dostupných od počátku žalobci vůbec uvedeny.

[33] V příkazu k zabránění v jízdě odtazením vozidla ze dne 25. 8. 2013, podepsaném nestržm. M. V., je uvedeno, že v souladu s § 118a odst. 1 písm. i) zákona o provozu na pozemních komunikacích byl dán příkaz k zabránění v jízdě odtazením vozidla, neboť žalobce se na výzvu příslušníka Policie ČR odmítl podrobit dechové zkoušce přístrojem DRÄGER. Následně se na výzvu příslušníka Policie ČR odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve. Žalobci byl zadržen řidičský průkaz. Dále je zde uvedeno, že odtah byl vyžádán po firmě Brněnské komunikace a. s. dne 25. 8. 2013 v 4:10 hod. a k příjezdu odtahové služby došlo v 4:20 hod. Žalobci byla uložena peněžitá kauce ve výši 50.000 Kč.

[34] Z výše uvedeného je zřejmé, že předmětný příkaz k zabránění v jízdě odtazením vozidla neobsahuje žádné důvody, z kterých by bylo možné dovodit podezření, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení. K tomu aby bylo možné postupovat podle § 118a odst. 1 písm. i) zákona o provozu na pozemních komunikacích je však nutné, aby zde

byla dána existence důvodného podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení. V tomto směru však příkaz k zabránění v jízdě odtazením vozidla neobsahuje žádné relevantní skutečnosti. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožnil se závěrem krajského soudu, že konkrétní důvody vedoucí policistu k podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, nebyly v předmětném příkazu uvedeny.

[35] Pouze úřední záznam ze dne 25. 8. 2013, č. j. KRPB-208162/ČJ-2013-060206, obsahuje důvody týkající se podezření, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení. V tomto záznamu je totiž uvedeno, že z odmítavého chování žalobce bylo zřejmé, že učiní kroky, aby nedostal své zákonné povinnosti, s hlídkami nespolupracoval, jeho chování bylo arogantní a postoj k celé věci silně zlehčující. K tomuto úřednímu záznamu Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že důvody v nichž policie spatřuje důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, je třeba alespoň stručně uvést již v příkazu k zabránění v jízdě odtazením vozidla a to proto, aby se s nimi mohl kontrolovaný řidič bezprostředně seznámit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 Aps 9/2013 - 48, bod 24). Po zhlédnutí audiovizuálního záznamu z kontroly žalobce obsažené ve správním spise má Nejvyšší správní soud dále za to, že žalobce se alespoň v takto zaznamenané části kontroly nechoval arogantně, byl poněkud zaskočen, choval se vůči policistům v rámci mezí slušného chování a pokoušel se o věcnou argumentaci a zdůvodnění odmítnutí odebrání krve za účelem zjištění, zda řídil pod vlivem návykové látky. V tomto směru s hlídkou policie vskutku nespolupracoval, ovšem nelze konstatovat, že by nejevil jakoukoliv ochotu ke spolupráci, což dokládá úřední záznam ze dne 25. 8. 2013, č. j. KRPB-208165-1/PŘ-2013-060216, v němž je uvedeno, že žalobce společně s dvěma hlídkami policie vstoupil do svého bydliště, kde si vyzvedl doklady ze svého pokoje. I kdyby se však žalobce vůči policistům choval nevhodným způsobem, tj. např. arogantně, přezíravě a agresivně (čemuž však shora uvedený záznam nenasvědčuje), ani z takového jednání by bez dalšího nebylo možné dovozovat podezření o vyhýbání se přestupkovému řízení. Z uvedeného audiovizuálního záznamu však nevyplývá, že by žalobce uváděl cokoli, co by bylo možné vyložit jako úmysl vyhýbat se v budoucnosti přestupkovému řízení.

[36] Stěžovatelka v kasační stížnosti poukázala na skutečnost, že § 118a zákona o silničním provozu výslovně neukládá policii povinnost vystavit řidiči písemné potvrzení o zabránění v jízdě a uvedla v této souvislosti, že jí není zřejmé, na základě jakého ustanovení dospěl krajský soud k závěru, že v písemném potvrzení musí být uvedeny konkrétní důvody vzniku podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení. Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že § 118a zákona o silničním provozu vskutku výslovně neukládá policii povinnost vystavit jakékoli písemné potvrzení o zabránění v jízdě. Povinnost vystavit takovéto potvrzení však lze dovodit jednak z toho, že při výkonu jiných oprávnění, které podobným způsobem zasahují do právní a majetkové sféry řidiče je policie povinna písemné potvrzení vystavit. Jedná se o zadržení řidičského průkazu (§ 118b odst. 3 zákona o silničním provozu), které stejně jako zabránění v jízdě brání ve svých důsledcích řidiči užívat vozidlo či převzetí kaucí (§ 125a odst. 3 téhož zákona), které stejně jako zabránění v jízdě odtazením vozidla zasahuje do majetkové sféry řidiče. Na uvedené případy, v nichž je třeba vystavit písemné potvrzení, ostatně poukázal také krajský soud a Nejvyšší správní soud se s jeho argumentací v tomto ohledu ztotožňuje. Dále je třeba uvést, že povinnost policie písemně vystavit příkaz k zabránění v jízdě odtazením vozidla vyplývá také

pokračování

z povahy věci, kdy je důležité, už jen s ohledem na hodnotu vozidla a často citelné omezení pro život jeho řidiče pramenící z nemožnosti jej užívat, aby o tomto úkonu byl pořízen písemný záznam, v němž budou uvedeny podstatné okolnosti případu a důvody, které policii vedly k zabránění v jízdě otažení vozidla. Pořídit písemný záznam je vhodné také proto, že řidič má ihned k dispozici písemný doklad, v němž jsou zaznamenány důležité skutečnosti, které nemusí být schopen v okamžiku policejní kontroly ať už ze subjektivních či objektivních důvodů schopen všechny řádně vnímat a pamatovat si je. Ostatně i pro žalovanou je vhodné, aby takovýto záznam existoval a nemohla být později neprávem osočována z nezákonného, nesprávného či neadekvátního postupu. K uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že pokud dojde mezi policií a řidičem k soudnímu sporu (jak je tomu ostatně také v posuzované věci), pak písemný příkaz k zabránění v jízdě představuje jeden z rozhodujících podkladů (důkazů) pro rozhodnutí soudu. Nejvyšší správní soud se tak v případě této námitky zcela ztotožnil se závěrem krajského soudu, že byť o tom zákon výslovně nehovoří, je policie povinna vystavit řidiči písemné potvrzení o zabránění v jízdě. Povinnost vydat písemné potvrzení o příkazu k zabránění v jízdě lze dále dovodit i ze základních zásad činnosti správních orgánů, jak jsou zakotveny v hlavě druhého správního řádu, konkrétně z povinnosti uvědomit dotčené osoby o úkonu, který činí a povinnosti umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu). Ostatně i stěžovatelka sama je si takové povinnosti vydat o příkazu písemné potvrzení vědoma, neboť fakticky tak činí a i v nyní posuzované věci takové potvrzení žalobci vydala.

[37] Stěžovatelce lze přisvědčit potud, že úkon policisty spočívající ve vydání příkazu k zabránění v jízdě otažením vozidla není rozhodnutím ve smyslu § 67 a násl. správního řádu (srov. k tomu srovnatelnou judikaturu k ukládání kaucí, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 - 63, č. 2603/2012 Sb. NSS, a ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 Aps 9/2013 - 48). V tomto ohledu stěžovatelka v kasační stížnosti poukázala na relevantní judikaturu. Není ostatně ani fakticky možné vyžadovat, aby příkaz k zabránění v jízdě otažením vozidla měl náležitosti správního rozhodnutí, neboť je vydáván přímo na místě kontroly, bez přípravy, okamžitě a často navíc za nepříznivých povětrnostních či jiných podmínek. To však neznamená, že by tento úkon, který je, jak již bylo zdůvodněno výše, třeba písemně potvrdit, nemusel obsahovat jakékoli důvody, jak následně dovozuje stěžovatelka. Z písemného potvrzení totiž musí být alespoň zřejmé kterého vozidla a řidiče se příkaz týká a z jakých důvodů a podle které právní normy policie postupovala. Příkaz k zabránění v jízdě otažením vozidla tedy musí obsahovat základní skutečnosti, tj. datum, označení řidiče, vozidla, ustanovení právního předpisu, podle kterého je příkaz vydáván, důvody, které k jeho vydání zasahující hlídku policie vedly a podpis policisty.

[38] V další části kasační stížnosti stěžovatelka dovozovala, že v posuzované věci byly podmínky podle § 118a odst. 1 písm. i) naplněny. Stěžovatelka v této souvislosti poukázala na skutečnost, že ustanovení § 118a odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu zakotvuje oprávnění policie k zabránění řidiči v jízdě již jen z toho důvodu, že se řidič přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem (což je i případ žalobce) a není vyžadováno splnění žádných dalších podmínek. Tuto argumentaci stěžovatelky však nepovažuje Nejvyšší správní soud

za relevantní, neboť v posuzované věci stěžovatelka postupovala podle § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu nikoli podle písm. e) téhož ustanovení. Je tudíž třeba se zabývat tím, zda jsou kumulativně splněny podmínky uvedené v bodě 31 tohoto rozsudku a není na místě hodnotit splnění podmínek stanovených v § 118a odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu. Zabránění v jízdě podle § 118a odst. 1 písm. e) a podle § 118a odst. 1 písm. i) jsou zcela jasné odlišné úkony policie, zákon u nich stanoví odlišné důvody i postup. V posuzovaném případě se jedná jasné o postup podle § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu, a to nejen proto, že v písemném potvrzení se stěžovatelka na toto ustanovení výslovně odvolává, ale i proto, že k tomuto ustanovení směřují i důvody, na které se stěžovatelka odvolala i její postup (výzva ke složení kauce). Nelze proto nyní přezkoumávat, zda by předmětný úkon stěžovatelky případně obstál z jiných důvodů či při aplikaci jiných ustanovení zákona.

[39] Splnění druhé podmínky vyplývající z § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu (existence důvodného podezření, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení) je vždy otázkou posouzení skutkových okolností konkrétního případu, které je plně v kompetenci soudu. Při posuzování zákonnosti zásahu správního orgánu může soud přihlídnout též k dalším skutečnostem či důkazům i nad rámec skutkových důvodů uvedených v písemném potvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 Aps 9/2013 - 48, bod 25). V nyní posuzovaném případě stěžovatelka dovozovala naplnění hypotézy právní normy, spočívající v důvodném podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení ze skutečnosti, že se žalobce odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. K této argumentaci stěžovatelky Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že žalobce se tímto jednáním dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, za který mu může být podle odst. 4 písm. a) téhož ustanovení uložena pokuta ve výši 25.000 až 50.000 Kč. Samotné spáchání tohoto přestupku žalobcem má nepochybně za následek splnění první podmínky vyplývající z § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu (podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích). Splněna byla v posuzované věci rovněž třetí podmínka, neboť žalobce nesložil kauci uloženou mu dle § 125a zákona o silničním provozu. V této souvislosti nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než se pozastavit nad tím, že žalobci byla uložena kauce v maximální možné výši 50.000 Kč. Takováto výše kauce, byť byla uložena v rozmezí stanoveném v § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu (jak již bylo uvedeno výše, stěžovateli za spáchání přestupku hrozí pokuta ve výši 25.000 až 50.000 Kč), se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako poněkud neadekvátní, s ohledem na shora popsané chování žalobce při kontrole zachycené na záznamu a dále s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce byl kontrolován v místě svého bydliště, poté co již vozidlo opustil a nehodlal jej dále řídit a v minulosti byl pouze jednou postižen za přestupek v souvislosti s řízením motorového vozidla.

[40] Ze samotného spáchání přestupku, byť součástí jeho skutkové podstaty je nerespektování pokynu příslušníka policie ČR, ani z důsledků spáchání tohoto přestupku (nemožnost prokázat skutečnost množství alkoholu v krvi žalobce) však nelze bez dalšího dovozovat, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení, jak to činí stěžovatelka v kasační stížnosti. Aby bylo dáno podezření, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení, musely by být kromě spáchání přestupku dány ještě další okolnosti,

pokračování

na které případně poukázal již krajský soud (např. řidič nemá na území České republiky trvalé bydliště, popř. má nahlášen trvalý pobyt na obecním úřadě, v minulosti se přestupkovému řízení vyhýbal, hrozí mu pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů, případně řidič sám avizuje, že přestupkové řízení bude mařit). V případě žalobce však tyto skutečnosti dány nejsou. Nejvyšší správní soud tak má ve shodě s krajským soudem za to, že v posuzované věci nebyla dána žádná skutečnost, z které by bylo možné dovozovat, že se žalobce se bude vyhýbat přestupkovému řízení, respektive stěžovatelka žádnou takovou skutečnost nedoložila. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že přisvědčit nelze ani námitce stěžovatelky, že v posuzované věci byly naplněny podmínky stanovené v § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu.

[41] Poukaz stěžovatelky na skutečnost, že velký počet správních řízení je ukončen zastavením řízení z důvodu prekluze roční lhůty k projednání přestupku, což stěžovatelka považuje za dostatečný důkaz, že české občanství a trvalý pobyt podezřelého na území České republiky nejsou zárukou, že přestupek bude řádně projednán, nepovažuje Nejvyšší správní soud pro danou věc za relevantní, neboť k prekluzi roční lhůty k projednání přestupku může dojít i z jiného důvodu, než v důsledku vyhýbání se přestupkovému řízení na straně obviněného (např. zaneprázdnění či laxnost příslušného správního orgánu). Pokud by takový generální důvod byl akceptován, pak by byl otevřen prostor pro naprostou libovůli policie, neboť by mohla komukoli pod záminkou podezření ze spáchání přestupku uložit kauci, respektive následně zabránit v jízdě, což by bylo naprosto neslučitelné s principem materiálního právního státu vyjádřeným v čl. 1 Ústavy České republiky (srov. též nálezy Ústavního soudu z 5. 2. 2014, sp. zn. IV. ÚS 2259/2013, nebo ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04).

[42] Pro správné posouzení věci není relevantní ani argumentace stěžovatelky, v níž se zabývá skutečností, že v žalobcově evidenční kartě řidiče je jediný záznam o spáchaném přestupku a posléze dovozuje, že evidenční karta řidiče bez záznamu může být paradoxně důsledkem toho, že se podezřelý řidič přestupkovému řízení v minulosti „úspěšně“ vyhýbal. Skutečnost, zda se řidič v minulosti vyhýbal přestupkovému řízení či nikoli, totiž z evidenční karty, v níž jsou zaznamenány přestupky, nijak nevyplývá. Takovouto argumentaci stěžovatelky považuje Nejvyšší správní soud za účelovou, kdy stěžovatelka se evidentně snaží odůvodnit svůj závěr, že v posuzované věci bylo dáno podezření, že se žalobce bude přestupkovému řízení vyhýbat, aniž by však mohla toto podezření opřít o jakýkoli objektivizovatelný důvod. V praktickém životě by navíc aplikace tohoto závěru stěžovatelky vedla k absurdním důsledkům a de facto popření presumpce neviny a smyslu výpisů z rejstříků dokládajících počestnost osob, neboť by je bylo možné vždy zpochybnit tvrzením, že nějaká nezákonná činnost té které osoby není v rejstříku zaznamenána, neboť se jí podařilo vyhnout se potrestání.

[43] Stěžovatelka v závěru kasační stížnosti upozornila na judikaturu správních soudů, podle které příkaz k zabránění v jízdě přiložením vozidla nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. a vyjádřila přesvědčení, že tato judikatura je odlišná od závěrů, k nimž dospěl krajský soud v kasační stížnosti napadeném rozsudku. Nejvyšší správní soud nepovažuje za správný ani tento závěr stěžovatelky, neboť krajský soud ve výrokové části rozhodoval o nezákonném zásahu a ani na žádném jiném místě v kasační stížnosti

napadeném rozsudku nedospěl k závěru, že příkaz k zabránění v jízdě odtahením vozidla je třeba považovat za rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[44] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného kasační stížnosti jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[45] O nákladech pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu odměny právního zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti), podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] ve výši 3.100 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Právní zástupce žalobce nedoložil, že by byl plátcem DPH. Celkově tedy je stěžovatelka povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 3.400 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu